

IZ PARLAMENTARNE DEMOKRACIJE V PARLAMENTARNO DIKTATURO (STRANKOKRACIJA)

Namesto uvoda

Koliko entuziazma je bilo prisotnega med prebivalci Slovenije leta 1991, koliko prepričanja v sposobnost nas samih, da bomo po odcepitvi od Jugoslavije zmogli prebroditi vse napore pri razvoju naše nove države, koliko iskrenih misli je bilo usmerjenih v izgradnjo parlamentarne demokracije in s tem demokratičnih odnosov med nami. V Ustavo RS smo zapisali, da smo demokratična država, država torej, ki bo stala ob strani slehernemu državljanu Slovenije in mu v duhu že znanih demokratičnih načel še posebej posvečala vso državniško pozornost in dolžnost, da bi mu življenje v Sloveniji bilo prijetno in dostojanstveno. Skratka, želeli smo vzpostaviti demokracijo, ki bi bila za zgled tudi drugim, zlasti tistim narodom, s katerimi smo skupaj preživeli več kot štiri desetletja.

Po mnenju mnogih je bil odstotek Slovencev, ki so se na referendumu o osamosvojitvi Slovenije odločili, da izstopimo iz Jugoslavije, nepričakovano visok. Vemo, koliko je morala Slovenija odvajati v skupno »blagajno« in to ali za nerazvita področja ali za takratno JLA, pa še za druge skupne izdatke. Vsekakor je bila torej tudi v času osamosvajanja Slovenija najrazvitejša republika v Jugoslaviji z izjemno močno razvito industrijo. Stopnjo razvitosti je Slovenija med drugim kazala n.pr. s svojim izvozom, ki je bil po vrednosti na prebivalca v naši republiki najvišji. Toda ne le s kvantitativnimi kazalci slovenskega izvoza, temveč je bila mednarodna konkurenčnost izvoza Slovenije evidentna zlasti v podatku, da je Slovenija v določenem obdobju dosegala tudi 40 % celotnega jugoslovanskega izvoza na razvita zahodna tržišča, čeprav je Slovenija imela le dobrih 8 % prebivalstva Jugoslavije. Visoko stopnjo razvitosti je Slovenija kazala praktično na vseh industrijskih področjih in je v času osamosvajanja po bruto družbenem proizvodu na prebivalca relativno malo zaostajala za našo sosedo Avstrijo. Skratka, upi, da bo Slovenija na svoji samostojni poti doživela še hitrejši vsesplošni razvoj in se v nekem obdobju približala Švici, niso bili utopija.

Sedanja realnost je povsem nekaj drugega kot smo pričakovali. Kmalu bo 30 let od osamosvojitve in Slovenci se danes soočamo z nekaterimi povsem nerazumljivimi stanji in situacijami, ki pa niso rezultat samo zadnjih nekaj let. V osnovi bi lahko trdili, da ni niti enega področja, kjer se ne bi izkazovale resne težave, ki prizadevajo večino Slovencev. Toda ta večina ne more storiti prav ničesar, saj dobro vemo, da ima oblast moč za dobre in slabe državniške odločitve, večina pa te oblasti nima.

Kako se manifestira temeljna stankokracija?

Tega prispevka ne pišem, da bi ponavljal trditve in dokaze mnogih raziskovalnih novinarjev in drugih zaskrbljenih državljanov, ki so z objektivnega zornega kota dokazovali skorajda neverjetno število primerov slabosti zlasti v upravljanju in vodenju države. Posledično je bilo mnogo napak vidnih v horizontalnih in vertikalnih odnosih in povezavah med posameznimi podsistemi države, zlasti znotraj in med ministrstvi, da o drugih ravneh ne govorim. Če je torej tako, in o tem ni dvoma, kje je potem potrebno iskati razloge za situacijo, ki jo sodoživljamo. Glede na predhodno trditev o razvitosti Slovenije v času osamosvajanja, ki je to razvitost dosegla znotraj drugačnega gospodarskega in političnega okolja, izhaja preprosto dejstvo, da so Slovenci s svojim znanjem, delavnostjo in entuziazmom dosegali visoko stopnjo produktivnosti in v mnogih sredinah ustvarili mednarodne standarde kvalitete. Če torej tudi v obdobju po odcepitvi ni bila vprašljiva kvaliteta dela Slovencev pri ustvarjanju

nove vrednosti, se postavlja vprašanje, kje so potem razlogi za opravičen strah pred novo prihajajočo krizo, ki jo tudi v mednarodnem okolju že napovedujejo. V katerem grmu se torej skriva zajec, ki ga ni mogoče uloviti? Zagotovo to ni slovenski delavec, kmet, znanstvenik, humanist, ki bi lahko Slovenijo pripeljal v nezavidljivi položaj. Odgovor je po moji presoji v obstoječem političnem sistemu in posledično v delovanju političnih strank, ki pa bodo to trditev odločno zanikale. Toda dotaknimo se vsaj bežno vprašanja, ali (obstoječe) politične stranke resnično zagotavljajo demokratičnost odnosov v družbi. Vzemimo samo nekaj primerov, ki lahko pokažejo na stopnjo demokratičnosti v naši slovenski družbi:

Prvič: Zagotovo lahko trdimo, da se prava demokratičnost odraža v fazi volitev predstavnikov v posamezne organe in to na lokalnih bodisi na državni ravni, saj volivec za paravanom svobodno po svojem prepričanju obkroži osebo (ali stranko) in pri tem ga nihče ne ovira. Tukaj je torej demokratičnost zagotovljena, saj je povezana s svobodno voljo volivcev, da pridejo na volišče.

Drugič: Po zaključku volitev imajo politične stranke pravico, da mesto svojega predstavnika v določenem organu zaupajo človeku, ki je dobil manj glasov volivcev v primerjavi s kandidatom, ki je dobil njihovo višjo podporo. Že tukaj nastopi kršenje demokratičnosti, oziroma neupoštevanje volje volivcev. Torej gre za zakonsko veljavno kršenje demokratične volje volivcev. Tukaj se že kaže diktatura strank, ki neodvisno od volje volivcev kršijo njihovo svobodo odločanja.

Tretjič: Izvoljeni predstavniki posameznih strank denimo v Državnem zboru imajo vodjo poslanske skupine, ki pred odločanjem v Državnem zboru skliče poslance svoje stranke in jim jasno sporoči, kaj morajo kot člani stranke podpreti in česar ne. Skratka, poslanci v tem trenutku ne morejo in ne smejo samostojno odločati. Diktat pravzaprav navidezno narekuje program stranke in s tem držo svojih poslancev, ki jo v parlamentu zastopajo. Toda to je samo delno res, saj se program npr. koalicijskih strank v času usklajevanja med koalicijskimi partnerji bolj ali manj razlikuje od njihovih predvolilnih programov, ki so jih predstavljali svojim volivcem. Torej, gre za diktaturo posameznih strank svojim poslancem in če se poskušajo obnašati drugače, so avtomatično proti stranki, ki ji formalno pripadajo. Tudi tovrstni primeri niso redki. Kako demokratično torej deluje parlament, ko pa parlamentarne stranke s svojimi stališči in odločitvami diktirajo delovanje parlamenta. Kako lahko poslanci zagotovijo svojim volivcem, da sledijo njihovem zaupanju, ko pa morajo stati mirno pred ukazi svoje stranke, oziroma svojim »velikim« vodjem stranke, pač glede na to, kar so v koalicijski pogodbi zapisali. In ni pomembno, ali je dogovor v skladu s programom stranke, ki je bil predstavljen volivcem v predvolilnem času.

Četrtič: Ko običajno zmagovalna stranka na volitvah predlaga mandatarja vlade, ima le-ta neposreden vpliv na izbiro ministrov iz svoje stranke, nima pa nikakršnega vpliva na izbiro ministrov iz koalicijskih strank. Le-te torej neposredno diktirajo mandatarju, koga bo imel v vladi in tudi kasneje se ti ministri obnašajo predvsem v duhu navodil svojih strank. In ne samo to. Politične stranke odločajo, seveda skrito pred volivci, koga bo katera stranka imenovala v nadzorne svete bank in drugih državnih institucij in podjetij. Torej res ni presenetljivo, da so prav podjetja v državni lasti pogosto ocenjena kot neuspešna. To je torej tudi razlog za brezglavo razprodajo državnega premoženja, seveda na povsem legalni zakonski osnovi, sprejeti v parlamentu. Skratka, diktatura strank je očitna, posledic takih stanj pa smo že navajeni.

Za kako državo v resnici gre?

Že prikazan bežni presek diktature v slovenskem političnem sistemu jasno pove, kdo komu diktira v parlamentu in v vladi. Toda s tem se diktatura ne ustavi, saj ima svojo trdno podlago v obstoječi zakonodaji, ki ščiti »predstavnik« ljudstva. Toda to zakonodajo so prav le-ti potrjevali v parlamentu. Torej so pravzaprav ustvarili pojem »globoke« države. Saj ni čudno, če določeni »mahničiči« uporabljajo besednjak primitivcev in sovražnikov svojega lastnega ljudstva. Res je Camus imel prav, ko je zapisal: »...da živiš, da se braniš biti Bog, zato da bi bil človek«. Mnogi v parlamentu najbrž sploh ne vedo, kdo je bil Camus, pa se raje obnašajo kot bogovi, čeprav volivci potrebujejo človeka, ki bi stal za njihovimi pričakovanji. Približno 8.500 zakonov in približno 19.000 podzakonskih aktov je že sprejel naš parlament. Kdo jih obvlada? Zagotovo ne tudi pravniški pomagači, pa tudi drugi priskledniki, ki so jih sooblikovali pravzaprav tako, da jih lahko mirno kršijo, saj so kršitelji zavarovani z drugimi predpisi. Prav zaradi tega je bilo že na začetku naše »demokratične« poti potrebno odpraviti »SDK«, ki je v času svojega obstoja radikalno kaznoval kršitelje zakonov. Ta skrita parlamentarna diktatura je do sedaj uspešno omogočila legalno ropanje Slovenije za več kot 50 milijard evrov, ki so večinoma v skritih davčnih oazah, po drugi strani pa je državni dolg narasel na preko 30 milijard evrov. Res je, težko je neposredno poimensko pokazati na tatove in zlikovce, ki se še danes mirno sprehajajo bodisi v Sloveniji bodisi kje v inozemstvu. Vendar pa so prav parlamentarne stranke s sprejetjem takšnih zakonov resno zamajale kredibilnost države. Sprašujem se, ali je večina poslancev zavestno ali pa zaradi analfabetičnosti spregledala na desetine in stotine resnih opozoril, da njihova parlamentarna država stoji na trhljih nogah, beri zakonih. Ali lahko kdo negira, da so prav slabi zakoni omogočili v Sloveniji nastanek koruptivnih mrež po dolgem in počez in to že v letu 2014. Če kdo tega ne verjame, potem mora prebrati članek v nemškem časopisu »Die Welt«, kjer so prikazani rezultati študije, ki jo je opravila znana raziskovalna in konsultantska institucija »Ernst&Yong« in kjer je med 32 državami Slovenija trdno na samem vrhu s kar 96 % koruptivnostjo!!! Očitno tega poslanci in njihove stranke niso ali nočejo videti, kajti v nasprotnem primeru bi morali reagirati tako, da z radikalnimi zakonskimi posegi posežejo v slovensko mafijsko družbo. Ne, ne, tega niso hoteli storiti, ker bi morda marsikomu izmed njih usahnil kakšen finančni vir. So poslanci res lahko spregledali napad nekaterih strank in njihovih posameznikov na objektivno pisanje novinarjev o nosilcih kaznivih dejanj in so bili zato podvrženi političnim pritiskom in sodnemu preganjanju? Kaj res nihče od poslancev ni prebiral vrsto knjig, kot npr. knjigo dr. Borisa Vezjaka »Paranoja, manipulacija in racionalnost« že iz leta 2010, kjer opozarja posredno, pa tudi neposredno na diktaturo v slovenski družbi; ali pa ddr. Matjaž Mulej, ki se že vrsto let trudi v družbo vpeljati pojem družbene odgovornosti politikov kot protiutež pretirane koristi posameznikov. Pri tem je avtor celo izpostavil radikalno stališče: ali neoliberalizem, ali obstoj! In sočasno opozarja na standard ISO 26000, ki sta ga sprejeli tako OZN kot EU. So pa predstavniki ljudstva očitno spregledali opozorilo uspešnega podjetnika Francija Pliberška, ki opozarja, kaj bomo zapustili prihodnim rodovom, našim otrokom in vnukom, če se bomo tudi v prihodnosti obnašali destruktivno. In dalje mag. Ivan Vogrin, ki kot bivši poslanec v svojih štirih knjigah razgalja svoje bivše kolege, kako sledijo strankarskemu diktatu in s tem rušijo ravnovesje v Sloveniji. Pa je možno, da so spregledali tudi že dolgotrajno bitko dr. Petra Glaviča z bankami in političnimi ozadji, ko že iz petnih žil stiska kaplje resnice o zgodovinsko največji kraji slovenskih varčevalcev – malih delničarjev. Ko so v Državnem svetu organizirali razpravo o tej temi, se pravzaprav niti ena sama politična stranka (razen skromna zasedba LMS) razprave ni udeležila! Toliko jim je bilo mar za slovenske varčevalce! Pri tem tudi ne moremo mimo mnenja pravnika mag. Borisa Nemca, ki v okviru ene izmed sodb Evropskega sodišča za človekove pravice ugotavlja, da imamo v Sloveniji nestrokovne in diletantske ustavne pravnike ter da so največji krivci za nastalo krizo člani parlamenta, ki so sprejemali neustavne

zakone. In dalje, katera od parlamentarnih strank se je ostro zoperstavila prisiljevanju Slovenije k uporabi metodologije za ocenjevanje likvidnosti slovenskih bank. Niti ena, obratno, parlament je sprejel zakonsko osnovo za katastrofalno metodo ocenjevanja likvidnosti slovenskih bank in na ta način omogočil bančno luknjo, ki je pred tem ni bilo. Pri tem pa je Banka Slovenije, beri – njeno vodstvo, s povešeno glavo sprejelo Bruseljski dekret, ki je na koncu pripeljal do saniranja bančne luknje. Kako? Tako, da je Slovenija med drugim morala najeti kredit pri Evropski banki in za to plačati milijardo in pol obresti. Beri: to so plačevali slovenski davkoplačevalci, razni Krajnci in Jazbeci pa bi morali za vse to kazensko odgovarjati, saj gre po mojem prepričanju za veleizdajo Slovenije. In zopet so tu politične stranke, ki niso v zadostni meri pomagale parlamentarni preiskovalni komisiji, ki jo je vodil dr. Anže Logar, saj je komisija pogosto ugotavljala, da ni imela odprtih vrat do podatkov. In tako so nas politične stranke, predvsem vladne, pripeljale v suženjsko odvisnost od Bruslja.

Samo teh nekaj misli in opozoril resnih intelektualcev bi moralo biti rdeča luč poslancem za njihovo delo, za Državni zbor kot prostor, kjer bi se utrjevala demokracija, ne pa da se le-ta konstantno ruši.

Ali obstaja pravi izhod iz nastale situacije?

Spoštovane bralke, spoštovani bralci preveč je odprtih vprašanj, ki so rezultat prikrite in odkrite strankokracije. Dotaknil sem se samo nekaterih in to z namenom, da ugotovimo preprosto ignoriranje slovenskih volivcev, ki so po volitvah prepuščeni diktaturi tistih, ki so jim volivci zaupali. Ali se je že kdaj zgodilo, da so poslanci poročali svoji volilni bazi in morda zaradi ignoriranja predvolilnih obljub bili odpoklicani iz parlamenta? Še nikoli! In prav zaradi tega bi se moral spremeniti volilni sistem tako, da bi se močno dvignil volilni prag za vstop v parlament ter da bi sočasno prenehali financirati na volitvah neuspešne stranke in tako razbremenili davkoplačevalce nepotrebnih izdatkov. Dalje, volilna zakonodaja bi se morala spremeniti tudi v smeri neposrednih volitev predsednika vlade, kjer bi bili kandidati izključno strokovnjaki in kjer bi izvoljeni mandatar vlade imel pravico da sam izbira kandidate za ministre. Na ta način bi vlada prevzela neposredno odgovornost pred ljudstvom in parlamentom in bi jo bilo zato možno odpoklicati v celoti ali pa posamezne ministre, parlament pa bi dobil izključno pravico nadzora nad veljavnimi zakoni kot organ, ki bi deloval v imenu volivcev in ne v imenu posameznih političnih strank. Spremeniti in reducirati bi se moralo število in vsebina zakonov, zmanjšati bi se moralo število ministrstev, radikalno bi se morala spremeniti kazenska zakonodaja, policiji bi bilo potrebno dodeliti dodatne kompetence pri odkrivanju kriminala, jasno definirati delovne obveznosti kaznjencev v okviru javnih del, ne pa, da na račun davkoplačevalcev nič ne naredijo, da bi si zaslužili za hrano in preostalo oskrbo. Torej, diktatura strank je v dobršni meri tako vpeta v politične in gospodarske ter druge tokove, da so navidezne aktivnosti posameznih strank lahko laiku prepoznane kot poskusi za večjo demokratizacijo države. Vendar je to samo navidezno, resnica je v tem, kar sem že predhodno omenil. In kako dolgo bomo še zapirali oči pred legalnimi kradljivci, legalnimi manipulantmi, legalnimi zajedavci in krvosesi poštenih Slovencev, parlamentarne stranke pa bodo stale mirno ob strani, nič krive nič dolžne. Očitno je samo kapital tisti, ki na tehtnici »poštenja« nekaj pomeni. Slovenske politične stranke so torej pripeljale Slovenijo do roba katastrofe, vendar tega nikoli ne bodo zmožne priznati, čeprav so prav same povzročile to katastrofo.

Namesto zaključka

In končno, ali lahko po zgoraj povedanem sploh govorimo o etični držbi poslancev in njihovih strank, ko pa so prav le-ti s svojimi odločitvami povzročili zakonski kaos, ki omogoča kriminalu, da se širi in odgovornost, ki časovno zastareva? Kategorično trdim, da so le redki med omenjenimi imeli hrbtenico, ki je niso upognili pred pritiski svojih strank. V kolikor nova vlada ne bo zagotovila spremembe volilne zakonodaje in radikalno posegla v mafijske kriminalne stebre, bomo najbrž priča celo kriminalni odtujitvi koprškega pristanišča. Ali ob koncu lahko parafraziram Prešernovo misel »... kako strašna slepota je Slovenca?«

Maribor, 23. 8. 2018

prof. dr. Dušan Radonjič